

“... LO DIMONI NO ÉS AIXÍ FEU COM LO PINTEN ...”

De segur la referència i l'objecte de aquesta manera de diure no és tant lo dimoni, quant lo mal que ell encarna i representa, sobretot lo mal en general.

És clarament una reflexió que és espontani i necessari fer, per exemple, davant de persones que sofrin per desgràcies de qualsevol gènere, malalties i altres situacions dramàtiques, que tots de una manera o l'altra, un dia o l'altre, mos trobem a viure i amb les quals tenim de fer els comptes, sobretot en la “vida” de avui, tan proclamada i declamada com “civilitat moderna”.

Així, davant de totes aquestes adversitats, cerquem sempre de atenuar la dramaticitat de numeroses situacions i de fer emergir un poc de optimisme, donant confort a les persones que tenen problemes, animant-les i cercant també de somriure. Sem ben conscients que existin

los “mals”, les desgràcies, les adversitats que l'home a voltes amb la pròpia imprudència o amb la pròpia estupidesa se cerca, i als quals després en calqui manera ell o els altres tenen de trobar una solució. Així com sem ben conscients i impotents davant de aquelles “mals” i desgràcies que ningú se cerca i que igualment venen sense que ningú los vulgui. Sobretot en aquestes situacions, per quant fem tots los xerraments que volem o donem les explicacions que podem, resta la impotència a eliminar una desgràcia o el drama de una malaltia que despaga una vida.

En aquestos casos resta la consolació de una paraula amiga o el temptatiu quasi de exorcitzar la gravetat de la situació, suscitant, com havem ja dit, una mica de optimisme, donant un poc de confort; i així concentrem aquest

nostre esforç en aquestes paraules “*Lo dimoni no és així feu com lo pinten*”, una manera de diure, si volem, un poc hipòcrita i a la qual, a voltes, no creu totalment manco qui la pronuncia.

Vito Loy